

Mângâierea

Mângâierea

Fiecare om ajunge în viața lui în situații, în care are nevoie de mângâiere. Nici copiii lui Dumnezeu nu sunt scutiți de astfel de situații. Doliul, necazul, greutățile și problemele sunt urmări ale căderii în păcat și nimeni nu poate scăpa de acestea. Dar față de omul din lume, noi, copiii lui Dumnezeu, cunoaștem adevărata mângâiere. În Vechiul Testament, Dumnezeu i-a spus poporului Său: „Cum mângâie pe cineva mama sa, așa vă voi mângâia Eu; și veți fi mângâiați în Ierusalim!” (Isaia 66.13). Chiar dacă aceste cuvinte au avut valabilitate în primul rând pentru poporul Israel, totuși ele conțin un principiu dumnezeiesc, pe care îl putem aplica practic în viața noastră. Dumnezeu i-a amintit poporului Său prin profetul Isaia că:

- El Însuși este Cel care mângâie poporul Său,

- dar și că există un loc pe acest pământ, unde se poate găsi mângâiere.

Așa stau lucrurile și astăzi. Și noi găsim mângâierea în primul rând la Dumnezeu, dar și acolo unde suntem strânși cu alți copii ai lui Dumnezeu. Aceste două laturi ale mângâierii le găsim în diferite locuri din Cuvântul lui Dumnezeu.

Mângâierea din partea lui Dumnezeu Însuși

Imaginea, pe care i-a dat-o Dumnezeu poporului Său, o putem înțelege foarte bine: la cine găsește un copilăș mângâiere în durere mai bine decât la mama lui? Este foarte impresionant să vedem cât de clar ne prezintă Dumnezeu lucrurile. Mulți dintre noi am simțit în copilărie cât de bine poate mângâia o mamă. Cât de bine se simte un copilăș în poala mamei sale atunci când este necăjit sau s-a lovit! Mama îi șoptește copilului cuvinte pline de dragoste, încât toate necazurile dispar. Dar Dumnezeu mângâie mult mai bine decât cea mai bună mamă din această lume. El este „Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri” (2 Corinteni 1.3). Cât de bine să putem veni la El cu tot ce ne apasă pe inimă, pentru a fi mângâiați! El ne iubește cu o dragoste adevărată și dorește să ne dea mângâiere și pace în inimă. Dumnezeu ne amintește în multe locuri din Vechiul și din Noul Testament că El este Cel care ne mângâie. Să cităm câteva dintre acestea:

„... pentru că Tu, Doamne, m-ai ajutat și m-ai mângâiat” (Psalm 86.17).

„Chiuțiți, ceruri, și bucură-te, pământule... Pentru că Domnul a mângâiat pe poporul Său și va avea milă de cei întristați ai Săi” (Isaia 49.13).

„Eu, Eu sunt Cel care vă mângâi” (Isaia 51.12).

„Dar Cel care îi mângâie pe cei smeriți, Dumnezeu, ne-a mângâiat...” (2 Corinteni 7.6).

„Însuși Domnul nostru Isus Hristos și Dumnezeul și Tatăl nostru, care ne-a iubit și ne-a dat prin harul Său o mângâiere veșnică și nădejde bună, să vă mângâie inimile” (2 Tesaloniceni 2.16, 17).

Ultimul text ne arată clar că mângâierea este întotdeauna în legătură cu iubirea. Deoarece Dumnezeu este dragoste, El poate și să ne mângâie. Mângâierea adevărată vine întotdeauna dintr-o inimă iubitoare, altfel mângâierea este rece și superficială. Vedem această legătură dintre mângâiere și dragoste în mod deosebit la Domnul Isus. În Ioan 11, când a venit la Betania unde murise Lazăr, citim mai întâi că El le iubea pe surorile în doliu (versetul 5). Apoi, în decursul evenimentelor cunoaștem mângâierea Lui. Ce mult mișcă inimile noastre să-L ve-dem pe El, Omul adevărat, plângând (versetul 35)! Această propoziție scurtă din Biblie, „Isus plângea”, a fost pentru mulți copii triști ai lui Dumnezeu o îmbărbătare. Maria a fost mângâiată la picioarele Mântuitorului. Ea a mers cu necazul ei la El. Și noi putem face acest lucru. Putem merge la El cu toate grijile și problemele pe care le avem, fie mici, fie mari, iar El ne va mângâia.

Dacă mergem la El în rugăciune cu tot ce ne apasă, vom face aceeași experiență ca psalmistul care a scris: „În mulțimea gândurilor (grijiilor) dinăuntrul meu, mângâierile Tale au făcut plăcere sufletului meu” (Psalm 94.19). Grijile și necazurile ne extenuază și ne fac nefericiți. Mângâierea Dumnezeului nostru și a Domnului Isus ne face liniștiți și ne umple inima cu bucurie chiar și în necaz. În acest sens înțelegem și cuvintele Domnului din Matei 5.4: „Ferice de cei care plâng, pentru că ei vor fi mângâiați”.

Mângâierea din partea fraților

Odinioară a fost voia lui Dumnezeu ca poporul Său să fie mângâiat în Ierusalim. Ierusalimul era locul unde își avea Dumnezeu locuința și unde poporul se aduna pentru închinare. Aici nu sunt numite grupe deosebite de persoane (de ex. preoți sau leviți), ci în întregul oraș trebuia să se găsească mângâiere. Învățătura pentru noi este limpede. Acolo, unde se adună copiii lui Dumnezeu, trebuie să se găsească mângâiere pentru cei care au nevoie de ea. În părtășia cu frații simțim apropierea Domnului și mângâierea Sa.

Fiecare credincios are relația sa personală cu Domnul său. Dar noi suntem legați unii de alții. Ce înseamnă aceasta în viața de toate zilele citim în 1 Corinteni 12.26: „Și, dacă un mădular suferă, toate măduarele suferă împreună.” Dacă împlinim acest verset, atunci cei care sunt triști sau au necazuri vor găsi mângâiere. Sarcina de a mângâia nu este numai a unor frați sau surori, ci poate fi o sarcină pentru fiecare copil al lui Dumnezeu. Tesalonicenii au fost îndemnați: „Mângâiați pe cei descurajați”. Ar trebui să-i recunoaștem pe cei care au nevoie de mângâiere și să-i ajutăm.

Asemănător mângâierii lui Dumnezeu, și mângâierea noastră trebuie să-și găsească întotdeauna izvorul în iubire. Așa scrie Pavel filipenilor: „Dacă este... vreo mângâiere a dragostei” (Filipeni 2.1). Și în epistola către Filimon, versetul 7 avem această legătură. Acolo, Pavel spune: „Pentru că avem mare recunoștință și mângâiere datorită dragostei tale, frate, fiindcă inimile sfinților au fost înviorate prin tine.” Dragostea

față de frații noștri ne arată când aceștia au nevoie de mângâiere și le dă ceea ce au nevoie. Cât de mulți sunt din aceia care așteaptă înviore și ajutor!

Pavel însuși a primit această mângâiere din partea fraților lui de credință, dar și el a fost gata să dea mângâiere altora. În Coloseni 4.11 amintește câțiva colaboratori și spune despre ei: „... singurii împreună-lucrători cu mine pentru Împărăția lui Dumnezeu care mi-au fost mângâiere.” Pavel era în împrejurări în care avea nevoie de mângâiere și îmbărbătare, iar Domnul i-a dat din aceia care i-au fost un ajutor. În introducerea epistolei către Romani, Pavel scrie: „Pentru că doresc mult să vă văd... ca să fiți întăriți, adică să fim mângâiați împreună între voi, fiecare prin credința care este în celălalt, atât a voastră, cât și a mea” (Romani 1.11, 12). De aici reies două puncte:

1. Locul mângâierii este „între voi”, adică în părtășia fraților.

2. Mijlocul mângâierii este „credința”, adică ceea ce a lucrat Dumnezeu în alții (a se compara și 1 Tesaloniceni 3.7).

Tot așa pot să stea lucrurile și la noi. În părtășia cu frații noștri, Dumnezeu vrea să ne îmbărbăteze și să ne mângâie prin credința altora. În același timp, noi înșine trebuie să fim o mângâiere pentru alții. Ce binecuvântare rezultă dintr-o astfel de relație reciprocă, dacă se găsește în adunarea locală!

Dumnezeu nu-l lasă pe nici unul dintre copiii Săi, care se află în situații grele, fără mângâiere. Dumnezeu dă întotdeauna un răspuns, dacă strigăm către El. El ne mângâie prin prezența Sa, prin Cuvântul Său sau prin frații noștri.

În încheiere să ne gândim la Unul, a cărui dorință după milă și mângâiere a rămas fără răspuns. Despre El, Domnul nostru, citim: „Ocară mi-a frânt inima și sunt copleșit; și am așteptat compătimire, dar degeaba, și mângâietori, dar n-am găsit nici unul” (Psalm 69.20). Cine ne-ar putea înțelege mai bine ca El, a cărui suferință a fost nespus de mare? Ce bine că avem un astfel de Domn înțelegător!

„Aceasta este mângâierea mea în întristarea mea,

că al Tău Cuvânt m-a făcut să trăiesc.

Fie, Te rog, bunătatea Ta mângâierea mea, după

Cuvântul Tău față de slujitorul Tău.” (Psalm 119.50, 76)

clickbible.org